

Остапова правда (1855)

Глібов Леонід Іванович

Питалися хлопці старого Остапа:
«Дідусю наш милий! Скажи, лишень, нам —
Ти в світі нажився, всього надивився
По селах далеких, чужим городам...
З якої причини, відколи ми бачим,
Все військо та військо, щодня воно йде,
Мов темная хмара в степу бовваніє,
Мов тая діброва шумить і гуде?»
Нахмурились Остап та накручує вуси
(А вуси в Остапа добрячі були)...
«Гай-гай, мої хлопці! Запевно, ви гуси,
Видно, ще на світі ви мало жили!
Не чорна то хмара в степу бовваніє,
Не темна діброва шумить і гуде,—
То військо цареве, то божая сила
За віру, за правду судиться іде!..
Присікались, дітки, недобрії люди;
Завидно їм стало, що наша земля,
Мов пишная краля, цвіте-розцвітає,
Мов тая лебедка по морю гуля.
Чи знаєте, хлопці, як високо сокіл
Під небом літає у теплії дні?
Чи скине ж він оком усе наше царство?
Куди йому, діточки, бідному,— ні!
Лежить наше царство од моря до моря!
І вдовж воно довге, і впоперек тож,
І дав йому бог та щасливу долю...
Чого ж нам, хлоп'ята, бояться, кого ж?
Була колись, дітки, недобра година,
Як царство за царством на нас піднялось.
Та й що ж? Боронила нас божая сила,
І лихо їм тяжкеє знати далось.
Присікались, дітки, недобрії люди...
Француз, галичанин і турок іде,—
Іде воювати, усе розоряти
І війська великую силу веде...
Так от чого, бачте, все йде наше військо,
Що в полі, мов тая діброва, гуде!
Іде воно, дітки, гостей шанувати,
За віру, за правду судиться іде!
Здіймайте шапки та моліться богу!
Щоб бог їм поміг та іти проти трьох!
Нехай розуміє і труситься ворог,

Бо з нами й за нас милосердний наш бог!»

Октябрь 1855
Нежин

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/ostapova_pravda